

Алеко Константинов

Ех че гуляй му дръпнахме!

Кметът ни свика на извънредно заседание, което той откри горе-долу със следующата реч:

– Господа съветници! Най-сетне провидението изля своята благодат и върху нас: нашият градец през идущата седмица се удостоява с величайшата чест да бъде посетен от залога на нашето щастие и величие... (Господин Димитров, не кашляйте толкова силно, че ме смущавате)... от техни царски височества и от чадото на България, княз Търновски... (Ах, Боже мой, не кашляйте, моля Ви се.) Нам, господа съветници, предстои да се поставим на висотата на положението си и да оправдаем доверието на нашите съграждани, като се постареем да надминем съседните нам градове с една великолепна среща. Аз имам една хубава идея за подобна среща и като я подлагам на вашето просветено внимание, вярвам, че ще я приемете с аklamация. Преди всичко, господа съветници, трябва нашият град да поднесе на престолонаследника една скъпоценна кукла... (Кой там? Антре!)...

Прекъснатият оратор устреми гневен поглед към вратата, от която се появи плахо и нерешително главният учител на основните ни училища. Кметът удари сърдито звънеца и извика на разсилния:

– Нали казах да не пушаш никого бе, дивак!

– Аз, господин кмет, по нужда... аз...

– Какво аз-аз, въл! А вий какво искате? – обърна се той към главния учител.

– Аз ще бъда принуден да затворя училищата. Всичките стрехи протичат, стъкла няма по прозорците, чинове няма достатъчно, също и черни дъски, а пък учебни пособия...

– Стига, стига – извика гневно и нетърпеливо кметът, – нямам време да се занимавам с вашите глупости, ний сме заети сега с малко по-важни работи. Оставете ни.

– Аз изпълних своя дълг. Сбогом.

– Много ти здраве – каза иронически кметът и като се обърна към нас, продължи прекъснатата си реч:

– ...И тъй, преди всичко ще трябва да се купи една скъпоценна кукла. А най-главното е да се нареди една богата закуска. Ще изберем една комисия да иде в Букурещ и да закупи закуски и телешко месо, па да докара оттам един готвач, другото е лесно. Аз предлагам за комисията троица: Филипчо, Танаско и Гаврилчо. Съгласни ли сте, господа?

– Съгласни сме – извикахме всичко едногласно. Само онуй диване, Динамитов, взе си шапката и тоягата, плю и си излезе. Диване!

В същия ден тръгна комисията. Ти ги знаеш какви са стоки.

Отишли, брате мой, в Букурещ – дигнали целия град на главата си: туй цигулари, туй шантани – дармадан! Уж по петдесет лева дневни, па те по триста изхарчиха, да ги вземе дяволът! Блазе им!... Нейсе, след пет дена дотътриха един готвач и едни кола закуски: хайвери ли не щеш, пастети ли не щеш, салами, бордо, сиренета, ананаси, шампанско – сума боклуци. Купували, синковците, нали не е от джеба им. Подир това взехме, че издигнахме една арка, ама каква арка! Кале, майка му стара! Наготивихме се и чакаме. Ний си чистим фраковете, женорята си шият рокли, бързае. Еле дочакахме. За посрещанието, какво ще ти разправям: ти знаеш как стават тия работи: войска, ура, топове, фракове, жан-дарми, дамите напред и прочее... Късо да речем, двацет хиляди лева туй за туй! Поднесохме тържествено куклата. Останаха доволни, харесаха я и от благодарност подариха двесте лева за сиромасите.

Свърши се тази патардия и ний чакаме да слязат от парахода да закусят. По едно време, гледаме параходът почна да се отделя от скелята. Хубава работа, ами закуската? Иде управителят и ни съобщава, че те не искат да закусват, защото щели да ходят на лов надолу край Дунава, та там щели да хапнат. И таз добра, ами сега?... Че като си вземаме пътя ний, градският съвет сиреч, па управителят, па началникът, па повикаме и няколко приятели, че като отидохме у Филипчови – у него бяха закуските, – че като им теглихме един зъб, па ядене, па тъпкане, па плюскане. Остави се! Три дена не можах да дойда на себе си! Па освен това ядохме, какво ядохме, па то, брате, изяда ли се толкова нещо, ами на на тебе, на и на мене, па си разделихме закуските и вината, натоварихме слугите си и хайде всякой у дома. И сега да идеш у дома, ще намериш от тези закуски. Туй се казва гуляй!...

София, 25 октомври 1895 г.

Башибозук

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация:

В. „Млада България“, г. I, бр. 36 от 27.10.1895 г. Подпис: Башибозук

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3708>]